

REALITY

SCHOOL
VETERAAN

Schoolveteraan

Survival van niet Passend Onderwijs

communicatie-expert.nl

COMMUNICATIE MAAKT HET POSITIEVE VERSCHIL

Schoolveteraan

Survival van niet Passend Onderwijs

Schoolveteraan heeft als doel om informatief inzicht te geven in de wonderbaarlijke wereld van het Nederlandse Passend Onderwijs. Dit boek geeft onze persoonlijke ervaringen weer, gecombineerd met onze visie en inzichten op het (Passend) Onderwijs. Waarbij wij onze ervaringen delen en laten zien dat kiezen voor win-win met elkaar ook een optie is. Of dit nu gaat om kinderen, ouders, het Onderwijsveld zelf, ketenpartners, Gemeenten of Ministeries. Het gaat om mensen.

Schoolveteraan geeft geen advies. Het laat de gevolgen van keuzes zien. Het is de lezer zelf die bepaalt of het boek voor hem of haar bruikbare informatie bevat die kan bijdragen aan een positieve gamechanger in het (Passend) Onderwijslandschap. Het lezen van het boek Schoolveteraan is dan ook geheel voor risico van de lezer, waarbij de schrijfster de intentie heeft met dit boek positief bij te dragen aan het levensgeluk en welzijn van mensen.

Inhoudsopgave

1. Schoolveteraan inleiding	13
Positief bekeken	13
Veel leesplezier en eigen risico	13
2. Leuke en onbezorgde kleutertijd	15
Iedere ouder zijn eigen verantwoordelijkheid	15
Gelukkig terugkijken op een positieve kleutertijd	16
Einde van een prachtige tijd	17
3. Talenten van kinderen beter benutten	19
Een ontdekker en doener	20
De juiste knoppen	20
De positiviteit van anders zijn	21
School is survivallen als je 'afwijkt'	22
Sturen op positiviteit	23
4. Pauzeknop draagt bij aan levensvreugde	25
Onhoudbare kosten versus de gratis pauzeknop	26
Een pauzeknop is lekker praktisch	27
Gezondheidstegenslag maakt je als ouder ineens ongeschikt	28
Van dominantie naar faciliterend	28
Win-win door een 'prikkelknop'	29
Negatief signaal	31
Kwalitatieve oplossingen of acceptatie	33
5. Beschikbare tijd en begrip	35
Verzuimalibi	36
6. Onderwijs en keuzevrijheid	39
Leren leuker maken	40
Schoolvoorbeeld 1 – Digitalisering en mogelijkheden	42
Schoolvoorbeeld 2 - Dwangmatig	43
Schoolvoorbeeld 3 – Niet fijn op school	43
Schoolvoorbeeld 4 – Welzijn	43
Kansen benutten	45
Win-win	45

7. Gevolgen van controledrang	49
Positieve verschil: keuze of dwang	49
Mogelijkheden willen zien	50
Flexibiliteit biedt kansen	51
Eigen koers varen	52
Onwil	53
Onkunde	54
School is het probleem én de oplossing	55
Dwarsbomen van leerplicht	56
Ingrijpen door ouders	57
Vertrouwen	58
Slagen ondanks ziekte	59
Talent stimuleren	61
Complimenteren als stimulans	62
 8. Gemaakte afspraak: slagen = overgaan	 65
Vol verwachting	65
De 'inhaalberg'	66
Inhalen toetsen	68
Praktisch plan	68
Inzet Veilig Thuis vanwege onderwijsconflict	69
Vertrouwen versus achterdocht	72
Het 'gelukkig-geslaagd-wij-gaan-de-overgang-met-elkaar-regelen-gesprek'	73
De klos	75
Simpel wordt complex gemaakt	76
Vertrouwen als uitgangspunt	78
Ouders bepalen met hun kind	80
Laatste afspraak	81
Wel inhaalplan, geen reactie	83
De spelregels wijzigen tijdens het spel	85
Uitgespeeld tijdens spel	86
Wachten op formele terugkoppeling	86

9. Slagen en toch met lege handen	89
Vertrouwen niet waard	90
Onwaardig handelen school vraagt zelfreflectie	92
Reageren als oplossing	92
Hoe wel?	93
Ambtenarij versus zakenleven	95
Positieve verandering hard nodig	97
Op naar de oplossing	98
Kwalitatieve drijfveren	101
 10. Grenzen kind respecteren	 103
Vertrouwen in kinderen	107
Navigeren op eigen gevoel: grenzen aangeven	108
Medische Status	110
Flexibele kansen	111
School eigent zich ouderschap toe	112
Acceptatie en realisme	113
Als niets doen wel degelijk een optie is	114
Gamechanger	115
Misbruik machtspositie	118
Opvoeden is aan ouders	120
Duidelijke signalen	123
School + jeugdzorg = strafrecht	123
 11. Maatwerk oplossing = Passend Onderwijs	 127
Tijd is niet maakbaar; dat is wat het is	128
Ouders bepalen zelf hun agenda	129
Ziek zijn mag niet?	132
Blijdschap gesprek	135
Alles of niets	138
Fatsoenlijke oplossing verwachten	139
Mindset	139
Kinderen spelen de hoofdrol	140
Positief keuzevoorbeeld	141
Begrenzing respecteren	142
Recht op inspraak	143
Passend Onderwijs-opties en een OPP	145
Aan tafel	146

12. Flexibiliteit in onderwijstijd	149
Kop en staart	149
Corona als oplossing	150
Sturen op rechten	151
Scheidsrechter Onderwijsconsulenten	154
13. Gezondheid kind staat los van Jeugdzorg	155
Interpretatie	156
Jeugdzorg-kosten vanwege 'bewijslast'	158
Overvragen	160
Dealen met de situatie	161
Energieverslindende situatie	163
Recht is energie gevend	164
Ouders hebben zelf de regie over hun agenda	164
Ongepaste vragenformulieren van Jeugdzorg	164
Ons 'soort'	166
Ruimte en tijd	168
14. OPP maakt het positieve verschil	169
Bestraft	169
Faciliteren	170
School het geld, ouders de verplichting	171
Ziek zijn vervelend genoeg	173
Ontbrekend etiket	176
Handtekeningenjacht	179
Deugdelijk toiletpapier	181
School treuzelt	181
Geslaagd en dan: paniek	182
Datum regie	183
Inspanningen	184
Presenteerblaadje	184
Digitaliseringsangst	185
Basiszorg	186
Verantwoordelijkheid nemen	187
Zicht	189
Veilig in huis	191

15. Ongezonde schoolkeuzes	193
Feitelijke onjuistheden met kwalijke gevolgen	198
Kostbare tijd verstrijkt	200
16. Liefdesbrieven van Veilig Thuis	203
Recht op onderbouwing	204
Ziek kind de dupe van schoolkeuze	206
Gedwongen andere leerweg	208
Veilig	208
17. Reddende engel	211
Vertrouwensarts die rechten schendt	214
Blote gat	215
Examenresultaat overboord	216
Ineffectief voorstel	217
Rol Onderwijsconsulenten	219
Focus op herstel welzijn	221
18. Schoolslavernij door Veilig Thuis	223
Inbreuk op rechten	224
Verwachtingen	226
19. Schoolveteraan: de finish	231
20. Nawoord en conclusie	235

1. Schoolveteraan inleiding

Hallo Schoolveteraan,

Die had je niet verwacht hè?

Begrijp ik helemaal. Vooral omdat je verwacht een boek te gaan lezen met onze persoonlijke gezinservaring met het (niet) Passend Onderwijs. Ik heb goed nieuws voor je, ik zal die verwachting zeker voor je waarmaken. Maar... eerst even dit.

Eigenlijk zijn we in Nederland allemaal Schoolveteraan. Iedereen heeft zijn schooltijd overleefd. Velen hebben negatieve ervaringen met school, zoals gepest worden, niet worden uitgenodigd op feestjes, niet lekker 'liggen' bij een leerkracht of buiten de groep vallen. Maar ook zijn er vele kinderen die met een glimlach terugblikken op een mooie schooltijd of terugdenken aan een mooie schooljeugd. De stoerste jongen, het mooiste meisje, de slimste van de klas of misschien wel de sportiefste. Herinneringen die een positieve lading hebben. En dat is precies waar het boek Schoolveteraan over gaat. Positiviteit.

Positief bekeken

Binnen ons gezin zijn wij allen zeer positief ingesteld en bekijken wij van alle persoonlijke ervaringen die wij hebben opgedaan in ons leven graag de zonnige kant. Kijken naar hoe het wel kan. En net dat, dat is een denkwijze die in het Onderwijsveld veelal beperkt is tot wat er allemaal niet kan. Het zou een enorme winst betekenen als er wordt gekeken naar wat er wel kan om een maatwerkoplossing te realiseren. Het mooie is, als je met elkaar naar Passend Onderwijs zoekt, dan zoek je naar een maatwerkoplossing die juist niet gebonden hoeft te zijn aan starre oplossingen. Je kunt dan juist kijken naar wat wel voor een kind werkt. En op zoek naar die oplossingen kun je van elkaar leren. Schoolveteraan laat het aan jouw persoonlijke beeldvorming over hoe jij na Schoolveteraan tegen het Passend Onderwijs aankijkt... en is dat nu juist niet het mooie van een boek lezen? Dat je daarbij voor jezelf een eigen wereld en of mening kunt creëren en eruit kunt halen wat jou past?

Veel leesplezier en eigen risico

Ik, maar ook mijn gezin, wens je veel leesplezier. Trots op dit boek, maar vooral ook trots op onze zoon, zijn doorzettingsvermogen, het duidelijk aangeven van een grens en zijn (wils)kracht: onze Schoolveteraan.

Schoolveteraan wil een positieve en structurele bijdrage leveren aan de verandering én flexibiliteit van het Nederlandse onderwijs, met het Passend Onderwijs in het bijzonder. Waarbij wij van mening zijn dat met onze inzichten een win-win situatie wordt gerealiseerd voor kinderen en hun ouders. Maar die ook een positieve bijdrage kan leveren aan het werkplezier in het Onderwijsveld. Kortom, win-win.

Een boek dat een geheel eigen stijl en zienswijze heeft. Vanaf nu is verder lezen in Schoolveteraan en tot je nemen van de informatie geheel voor en op eigen risico...

2. Leuke en onbezorgde kleutertijd

Het mooie van een onbezorgde kleutertijd is het eerste en gelijk zo'n beetje het laatste in je leven dat je doet vanuit een stuk onbevangenheid. Dat maakt de onschuld van kinderen en hun verwondering over voor volwassenen de gewoonste zaken van de wereld ook zo prachtig.

En stiekem is het ook één van het kwetsbaarste wat we als mens hebben; de onschuld van onze kinderen. Ik koester dat.

Ik vind het prachtig en een genot. In de kleutertijd van mijn zoon, nam ik als hardwerkende moeder graag voor school vrij om te helpen bij leuke activiteiten, schooluitjes waarbij met de 'kids' veilig heen en weer gereden moest worden. Maar ook menig Sinterklaasfeest, helpen met pepernoten bakken én knutselen, stond bovenaan mijn lijstje. Ik ben dus een moeder die zich richtte op het doen van de leuke schooldingen met mijn kind en zijn klas. Ik kon daar enorm van genieten. De glimlach van mijn kind maakt mij persoonlijk gelukkig.

Iedere ouder zijn eigen verantwoordelijkheid

Als 'leuke dingen moeder' des te meer respect voor de moeders die zich als luizenmoeder inzetten. Dat is gewoonweg niet mijn ding. Daarnaast vind ik als ouder het de verantwoordelijkheid van alle ouders zelf om hiervoor zorg te dragen. Hoe deze ouderlijke taak ooit terecht is gekomen op het bord van een andere ouder past mij niet. Kortom, ik beperk mij daarin tot mijn eigen ouderlijke taken. Dit tenzij het gaat om leuke dingen doen of ik er zelf voor kies om zo'n taak te doen. Bij mij staat het beleven van plezier daaraan voorop.

Het raakte mij dan ook diep toen mijn schoonzus, net midden in een chemokuur voor borstkanker, doodleuk het verwijt van de schooljuf van mijn nichtje – toen 5 jaar - kreeg dat het altijd dezelfde ouders zijn die de luizenpluistaak op zich nemen. Dat mag de schooljuf vinden, maar het is een nogal ongepaste opmerking om dit te adresseren aan een ouder die kampt met kanker en aan het overleven is. Het is bijzonder kwetsend. Ik vind het ook getuigen van gebrek aan empathie. Behalve dat iedereen voor zichzelf bepaalt of jij als ouder of verzorger wel of geen tijd vrij wil maken voor een door school - liefst aan jou opgelegde taak - is het wat mij betreft ook niet meer van deze tijd. Moeders werken nu eenmaal vaker dan dat ze thuis zijn, dus school zal daarin ook moeten meebewegen.

Het Onderwijsveld lijkt daarin echter stil te zijn blijven staan. Het is een duidelijk feit dat dat is veranderd. Dus bij wie een door school bedachte taak hoe dan ook wordt neergelegd, ik voelde mij enkel verantwoordelijk voor mijn kind en niet voor die van een ander. En als er dan bijvoorbeeld iemand tijdelijk even hulp nodig heeft in de klas, zoals een andere moeder, dan ben ik het die bepaalt of ik iemand die hulp wil geven. Ik ben de beroerste niet, maar ik bepaal zelf wel of ik bereid ben om mijn kostbare tijd daarvoor vrij te maken. Ik ga over mijn tijd en niet school. Het beschikken over tijd van ouders is wel iets dat school aan ons graag wil opleggen of wil laten geloven dat het hun bezit is. Scholen laten ons geloven dat bijvoorbeeld de taak van luizenpluizen bij andere ouders op hun bord hoort, maar daar kan ik mij niet in vinden. Wel in het feit dat het wellicht een aandachtspunt is, maar dat zijn het maandelijks betalen van mijn huishoudelijke rekeningen ook. En die rekeningen die kun je ook niet op het bord van school of van een andere ouder neerleggen niet waar?

Gelukkig terugkijken op een positieve kleutertijd

Kortom, ik ben van 'het soort' neem zelf je verantwoordelijkheid, houd zelf je broek op, geef hulp als jij dit wil en niet omdat het moet of omdat dit door school als jouw plicht wordt gezien. Zo leren ouders die die verantwoordelijkheid niet nemen het zeker niet en daarom wordt het door school maar op een andere ouder zijn bord neergelegd.

Leuke en onbezorgde kleuterschooltijd

“Een leuke en onbezorgde kleuterschooltijd valt of staat met wederzijds respect en waardering voor elkaars inspanningen, het is niet vanzelfsprekend. We doen het met elkaar voor de kinderen.”

Ik ben vooral een liefdevolle moeder die zich heeft hard gemaakt voor een zoveel mogelijk onbezorgde schooltijd van een hele kleuterklas, waarbij deze kinderen enorm boften dat zij in de klas van mijn kind zaten. Ik heb letterlijk kosten noch moeite gespaard om leuke extra's te regelen – samen met een goed bevriende moeder – en vakantiedagen opgenomen om er een leuke kleutertijd van te maken – waarbij extra kosten veelal ook uit mijn eigen (huishoud) budget werden betaald. Ik kijk als moeder terug op bijzondere leuke en positieve schoolkleutertijd van mijn kind. Waarbij ons kind helaas toen al last kreeg van aanhoudende oorontstekingen aan beide oren. Een op het oog – of moet ik zeggen op het oor – simpele situatie, die uiteindelijk wel heeft geleid tot onze onverwachte jarenlange Survival van het (niet) Passend Onderwijs.

Een pauzeknop is lekker praktisch

Zo'n pauzeknop was juist toen wel handig geweest. Het had ons praktisch kunnen helpen. In de huishouding bijvoorbeeld en met boodschappen doen. Zoiets simpels had het verschil kunnen maken. Maar dat was niet het soort hulp dat ons 40 plus-gezin werd geboden. Geen dure zorgoplossingen, gewoon praktische ondersteuning gecombineerd met rust. Het had geholpen bij onze tegenslagen en met de beschikking over voldoende veerkracht is het dan ook allemaal prima zelf op te vangen. Het wordt een uitdaging als ineens van alles en iedereen van school 'bovenop je duikt'. Dat zorgt dan voor extra onbalans in het gezin. Die druk voelt bijzonder onprettig, geeft stress en vergt energie van alle gezinsleden. Energie die hard nodig was voor ons eigen herstel. Daar komt bij dat je de ruimte als gezin niet krijgt om jouw eigen situatie zo in te richten zoals je dat zelf graag voor ogen hebt. Je komt tegen je eigen behoefte in, in een proces waar je vervolgens dan ook nog eens niets mee kunt. Je komt in een Survival terecht en zie daar dan maar uit los te komen. Ongezond dwangmatig voor welzijn van mensen, voor ons gezin. En ik probeerde tussen al dat getouwtrek om mijn kind en extra zorgtaken ook nog zelf te herstellen van mijn ernstige burn-out.

Pauzeknop draagt bij aan levensvreugde

“Een gezinspauzeknop draagt bij aan levensvreugde bij tegenslag. Een kosteloze en effectieve oplossing die het welzijn ondersteunt en een geweldig middel tegen oplopende kosten. Een win-win situatie die meer dan enkel het Passend Onderwijsprobleem oplost.”

Behalve praktische hulp was onze situatie prima te overzien geweest, mits je ook de ruimte krijgt om te herstellen en om de veranderende situatie zo in te passen zoals jij dat nodig hebt en wilt. Helemaal als je van carrièretijger, vrouw en moeder ineens mantelzorger wordt, terwijl je zelf nog lichamelijk aan het 'ik-ben-zelf-nog-aan-het-energie-infuus' zit vanwege burn-out.

Het is ook gelijk een prachtig voorbeeld dat herstellen van burn-out niet maakbaar is. Burn-out is in mijn optiek – kijkend naar mijn eigen situatie - niet direct een mentale kwestie maar een lichamelijke uitputting die daardoor mentale gevolgen kent. Oorzaak en gevolg. Ik kon namelijk niet opeens doen alsof onze thuissituatie er niet was. Er moet gehandeld worden, zorgtaken zet je niet als een knopje aan of uit. Die theorie en praktijk met protocollen sluit daar niet op aan. Je moet dan gewoon met je situatie

5. Beschikbare tijd en begrip

Als het uitgangspunt het belang van het kind is, in dit geval ons kind, dan vinden wij het als ouders onbegrijpelijk dat er geen begrip is voor werkende ouders. Helemaal als bij deze werkende ouders (tijdelijke) ziekte van meerdere gezinsleden speelt zoals bij ons. Om concrete voorbeelden te geven bij ons gezin: specialisten bezoeken voor alle gezinsleden, meerdere operaties, ziekenhuisopnames, revalidatieperiode na de operaties, intensieve (mantel)zorgtaken zoals drie tot vijf keer per dag oren druppelen, extra hygiëne, ondersteuning bij aankleden, verzorging bij dagelijks zelfstandig functioneren omdat een ouder letterlijk even onthand is. Gewoon begrip voor extra (dagelijkse) taken die tijd en energie vragen binnen een gezin. Een gezin waarbij herstel en brood op de plank voor ons kind eerste prioriteit is. Wie voor langere tijd arbeidsongeschikt is geraakt weet wat er dan ook allemaal op je af komt en hoe intensief alleen al dat is om aan te voldoen. Want ook daar hadden wij in die tijd mee te maken. Dan blijft er geen ruimte over voor nog meer andere verplichtingen zoals wekelijkse schoolgesprekken en schoolmails omdat er aan je kind getrokken wordt, (onnodige) tafelgesprekken of verplichte Jeugdzorgbezoekjes helemaal tussen het ‘werken’ door.

Praktisch iedereen wil wat van ouders tussen 8:30 en 17:00 uur, de werkgever, de Arbo-arts, het UWV, het Onderwijsveld, de Gemeente en ziekenhuisuren vallen binnen dat tijdstip. Zo stuitten wij op bijvoorbeeld rapportages van Jeugdzorg die stelden dat wij de afspraken ‘steeds’ afzegden. Tja, als je je als Jeugdzorg beperkt tot die uren en ouders werken, specialisten bezoeken in het kind- en gezinsbelang en je wilt net als alle andere instanties op dezelfde momenten tijd om schoolverzuim voor de Onderwijsinspectie te verantwoorden, dan klopt het dat het weleens anders uitpakt. Bij de werkgever moet er dan ook maar net de mogelijkheid en flexibiliteit zijn. En eten en onderdak is naast liefde en aandacht een eerste levensbehoefte van een kind. Dus ons allereerste belang. Dat borgen, ja daar waren wij als ouders absoluut schuldig aan. Meer uren in een dag zijn er nu eenmaal niet. School voorziet nu eenmaal niet in een eerste levensbehoefte. Om dat dan in een rapportage weg te zetten als ‘afpraakweigeraar’ is nogal denigrerend naar de ouders toe. Helemaal gezien onze situatie. Je zou zelfs kunnen stellen dat het smaad is aan het adres van de ouders, want de waarheid werd bewust verdraaid. Het stelde ons als ouders bewust in een kwaad daglicht en het werd tegen ons gebruikt door andere ketenpartners. Onacceptabel om ons zo weg te zetten in een formeel rapport. Ook tastte het het vertrouwen aan, want het klopt niet wat er staat. Terwijl jij als ouder in de eerste

levensbehoefte van je kind voorziet, zorg draagt voor je kind door naar een specialist te gaan en je kind intensief verzorgt met medicatie, claimen school en Jeugdzorg jouw tijd en bestempelen je als afspraakweigeraar?

Voel je het verschil in aanvliegroute? Door ouders als weigeraars te bestempelen heeft dit een negatieve lading gekregen. Een afkeurstempeltje richting ouders. Dit terwijl wij met zijn drietjes in die tijd nog net niet verdronken in onze eigen gezondheidssituatie, laat staan dat we tijd en energie vrij konden maken voor bedachte verplichtingen die volledig voorbijgingen aan ons recht op welzijn. Onze uitjes waren verlof opnemen om naar het ziekenhuis te gaan. Mogen wij dan begrip verwachten voor onze situatie, minimaal in het belang van ons kind?

Verzuimalibi

Daar komt bij dat als je met je kind al bij een eigen specialist loopt Jeugdzorg geen enkele toegevoegde waarde heeft die bijdraagt aan de gezondheid van je kind. Jeugdzorg zit er, zoals wij hebben ervaren, ter verantwoording van schoolverzuim voor de Onderwijsinspectie. Zij zijn er voor school om een verzuimalibi te fixen, daar hoeven we niet geheimzinnig over te doen. Als ouder verschijn je dus omdat school die behoefte heeft, niet voor je kind. Die loopt al bij een eigen arts toch?

Beschikbare tijd en begrip

“Het recht op welzijn en gezondheid van het kind en ouders heeft altijd voorrang op verplichtingen. Uitzonderingen daarop zijn uitgesloten. Begrip en beschikbare tijd in belang van het kind is een randvoorwaarde. Jeugdzorg en school hebben dat belang te respecteren en te faciliteren.”

Dat schoolverzuim is de verantwoording van school. Dat is een schooltaak, maar als ouders van een ziek kind krijg je die taak er doodleuk ook nog even bijgeschoven op je toch al volle bordje.

Jeugdzorg is er echter voor jouw kind en jou, maar intussen draait alles erom hoe het schoolbelang wordt gediend. En dat voor een verantwoordingsprobleem van school, het is dus geen taak van ouders! Men mag blij zijn dat ouders de bereidheid hebben om verlof op te nemen en hieraan medewerking verlenen. Beleidsmatig kunnen ze ook genoegen nemen met een verklaring, scheelt een hoop gedoe.

Ook is het nog altijd zo dat als je leert wat je leuk vindt dit een veel positiever effect heeft, dan dat je dingen moet leren. Tuurlijk is er een bepaalde basis nodig, maar als iemand er geen zin in heeft of het niet leuk vindt, werkt het niet. En ook is het ene kind nu eenmaal sneller met leerstof opnemen dan het andere. Dus waarom dan toch altijd maar inzetten op het moet, moet, moet. Gun de bevolking een positieve ombuiging gecombineerd met de huidige digitale thuisonderwijsmogelijkheden als leerrecht. Het leerrecht waarbij er meer keuzevrijheid komt voor de burger die in het belang van zichzelf en de maatschappij zelf zijn pad kiest. Het leven is niet alleen moeten. Leven zou ook best meer genot en een feest mogen zijn. Vind je leren leuk, geweldig, geniet je ervan? Leer je lekker suf. Vind je er geen drol aan? Ook goed, doe waar jij je wel goed bij voelt en lever daarmee je bijdrage aan de maatschappij. Niet iedereen hoeft arts of advocaat te worden, met je handen werken is ook prima. Alleen al de termen hoger en lager onderwijs suggereren andere waarden. En ja dat vertaalt zich ook elke maand in salaris.

En als je het nuchter bekijkt, wat valt er in de huidige omstandigheden te vieren aan het (verplichte) Voortgezet Onderwijs tot achttien jaar? Ik geef een aantal concrete praktijkvoorbeelden:

Schoolvoorbeeld 1:

Digitalisering en mogelijkheden

Onderwijs is voor jou bepaald en bedacht. Basis en Voortgezet Onderwijs is eenheidsworst, mensen zijn verschillend en toch hamert de wet op fysiek onderwijs.

Ik zie kansen door digitalisering, flexibele mogelijkheden om bijvoorbeeld het lerarentekort op te lossen, beter aan te sluiten bij eigen levenskeuzes van een gezin of leerniveau van het kind. In mijn optiek draagt het bij aan levensvreugde en welzijn. Bij Passend Onderwijs is dit nog belangrijker, omdat je als kind al wordt beperkt in mogelijkheden. Dus extra reden om het aanwezige talent te laten schitteren waarbij afstandsonderwijs een geweldig hulpmiddel kan zijn. Win-win.

School is het probleem én de oplossing

Daarnaast is het onbegrijpelijk dat je als school niet aan een oplossing meewerkt, terwijl je naast de zorgplicht, daarmee ook de betaalde taak van onderwijzen naast je neerlegt. Want scholen krijgen geld voor leerlingen om... jawel, om onderwijs te leveren. Elke financiële prikkel voor scholen om wel mee te werken aan een Passend Onderwijs-oplossing in belang van het kind ontbreekt, dus wordt het daarmee het probleem van het kind en ouders gemaakt. Dus school moet Passend Onderwijs bieden, creëert zelf een probleem en dat wordt vervolgens in de praktijk op het bord van het kind gelegd. Ik vind het nogal wat. Laat ik als ouder nu denken dat school er juist is om het probleem voor het kind op te lossen.

Ook doet school daarmee niet waarvoor gelden worden gegeven en toegewezen. De leerling zit thuis en ouders vangen dit dan maar op. Dat beschikbare geld voor onderwijs zou dan eigenlijk de ouders of verzorgers moeten toekomen. Of van mijn part het kind. Zoals nu klopt het in ieder geval niet. Met een thuiszitter wordt er immers niet aan de opdracht van onderwijs voldaan en zijn het de ouders die het oplossen. En dat is niet alleen de omgedraaide wereld, maar dan ben je als school zelf het probleem geworden en dat is natuurlijk nogal vreemd als we ervan uitgaan dat je als school er juist bent om kinderen wel verder te helpen niet waar? Als school heb je nu eenmaal de plicht om het op te lossen en als je dat niet wilt, heb dan minimaal de ballen om je handelsverleggen te verklaren. En om het toch ook maar even te benadrukken, het gaat hier dan ook nog om een ziek kind hè. Een kind dat zo wel heel erg belast wordt met de controledrang van een teamleider, waarvan je als ouders de professionaliteit mag verwachten dat die over zijn eigen mening heenstapt om wel te regelen wat in het belang is van een kind. Ons kind. En ja als (ziek) kind mag je verwachten dat het door volwassen onderwijsprofessionals wel goed voor je wordt geregeld. Nu werd ons kind tegengewerkt en niet centraal gezet bij deelname – via afstandsonderwijs - aan het lesprogramma. Zowel ons kind als wij werden schaakmat gezet. Door onkunde met Passend Onderwijs. Door onwil. Door gebrek aan professionaliteit en aan zelfreflectie.

Behalve onwenselijk, is het onfatsoenlijk en wordt voorbijgegaan door school aan om wel aan de wettelijke opgelegde taak te voldoen. Een school die daarmee als schoolvoorbeeld afgeeft zich niet aan de wet houden. Namelijk onderwijs te leveren, waarvoor zij door het Rijk (lees: de belastingbetaler) wordt betaald. Dat besef mag wat mij betreft als belastingbetalende burger in het bestuurlijke Onderwijsveld wel wat meer indalen. Het opleggen van een boete voor niet geleverd onderwijs - of Passend Onderwijs - mag wat mij betreft gisteren al geïntroduceerd worden.

10. Grenzen kind respecteren

Mijn gezin heeft als uitgangspunt dat ieder mens uniek is. Wat dat te maken heeft met onze ervaringen? Alles en niets. Zo is het naar onze mening niet per definitie voor ieder mens weggelegd om in de Nederlandse maatschappij en het 'schoolstelsel' – tussen pak hem beet 8:30 en 17:00 uur - te functioneren. Daarvoor kun je ook gewoon gezond zijn. Niet voor niets wordt weleens gezegd 'ik ben een ochtendmens' of een 'avondmens'. Dan ben je niet ziek, maar het zegt iets over hoe jij het prettigst functioneert. Mensen zijn gelukkig verschillend, dat is een feit. Ook is het een feit dat, ondanks dat we verschillend zijn, er wel van ons in het huidige (school)stelsel wordt verwacht dat we allemaal in hetzelfde tempo functioneren. Juist van kinderen, en vooral in het onderwijs. Maar dan wel met het verschil, dat als je volwassen bent je zelf wel de keuze kunt maken waar je je goed bij voelt. Een keuze die direct bijdraagt aan je levensvreugde en welzijn.

Wanneer je minderjarig bent, dan word je in het dagelijkse leven bij wet verplicht om te functioneren en leren zoals dit ooit is bedacht. Daarin heb je als kind geen keuze. Hoe dat voor een kind is, voelt of wat het kind ervan vindt, dat doet er niet toe. Je bent veroordeeld tot 'het systeem', zelfs als jij daar als kind doodongelukkig van wordt. Je moet. Een kind trekt daarmee altijd aan het kortste eind. Wanneer ouders zien dat 'het systeem' niet werkt voor hun kind, dan worden die daardoor ook in levensgeluk geraakt. Een goed functionerend systeem draagt dus direct bij aan het levensgeluk van kinderen en hun ouders of verzorgers. Ook voorzie ik bij een goed functionerend systeem dat dit positief uitstraalt naar de leerkrachten. Oftewel alle burgers hebben baat bij het goed functioneren. Wow! Schot voor open doel niet waar?

Als moeder vind ik het wel erg makkelijk gedacht dat mensen zich naar het systeem moeten buigen en ben dan ook van mening dat deze denkwijze achterhaald ouderwets is. Wanneer een kind moeite heeft om met het schoolstelsel mee te komen, beter functioneert in een stillere omgeving, bepaalde sporttalenten heeft of minder goed is in verplicht stilzitten, andere interesses heeft dan school of ander gedrag heeft dan wordt daar in Nederland al gauw een stempel op gedrukt van onhandelbaar gedrag of onhandelbaar zijn. Puur omdat het anders is of het niet zou 'passen'. Het is naar mijn mening oer-Hollands om daar redelijk zwart-wit in te zijn. Het liefst gaan wij Hollanders er dan ook nog met een gestrekt been in. Nu wordt een kind daardoor in een hokje geforceerd met een psychische afwijking of stoornis. Kinderen worden daarmee ten onrechte gemedicaliseerd, enkel omdat het huidige, dwangmatige systeem een psychische test vereist om aan leerplicht te kunnen ontsnappen. Zelfs als je continu oorontstekingen hebt?

Neem nu Veilig Thuis. Die roept ouders op het ‘matje’ gebaseerd op lucht. Hun werkmethode is namelijk niet gebaseerd op feitelijkheden. Je bent dus bij voorbaat als ouder al veroordeelde crimineel en zit in de slachtbank zonder dat je iets hebt gedaan. Daarbij werd, zoals bij ons, intimidatie van ons kind niet geschuwd. Hij werd bedreigd met uithuisplaatsing als hij niet naar school zou gaan. Niet alleen werd met die dreiging volledig voorbijgegaan aan het feit dat ons kind ziek is en een fysieke beperking heeft. Het heeft hem maandenlang stress bezorgd dat hij ons als liefdevolle ouders kwijt zou (kunnen) raken. Gewoon omdat Veilig Thuis zich mengt in de leerplicht. Die situatie leidde tot mentale kindermishandeling van ons kind. Als ouders word je door zo’n grootmacht buitenspel gezet en je kunt nergens je recht halen. Je kind wordt in welbevinden aangetast, het terrein en de verantwoordelijke taak van ouders. Dat welbevinden werd geschaad door de organisatie die daarvoor zelf de wettelijke taak heeft. Maar als ouders waren wij diegenen die beschuldigd werden van kindermisbruik en kindermishandeling? Als crimineel kun je een advocaat inschakelen om je te rechten verdedigen, bij dit soort ‘Jeugdzorg’ niet. Onze misdaad? Het hebben van een ziek kind. En dat rechtvaardigt dan de intimidatie van een ziek kind en de mentale kindermishandeling van Veilig Thuis zelf? Ik vind het onacceptabel dat ons kind zo door hen is mishandeld.

Grenzen kind respecteren

“Met het respecteren van de grenzen die een kind zelf aangeeft is achteraf recht halen helemaal niet nodig, want onrecht wordt voorkomen. En dat biedt ruimte voor de positieve talenten van het kind. Hoe vaak gaat jouw gesprek met ouders over die mooie mogelijkheden die je bij hun kind ziet? Communicatie maakt het positieve verschil.”

Kijkend naar de teamleider die bij zijn controledrang zelfs zijn ambt misbruikte om ons kind in die Jeugdzorg-keten te laten belanden. Hoeveel kinderen en ouders zijn door dit systeem, maar ook enkel door deze man onrecht aangedaan? Als je recht op gehoord worden door de directie en het schoolbestuur wordt genegeerd. Dan gaat dat enkel ten koste van je eigen kostbare energie en jezelf. Wij hadden de handen al vol genoeg aan onszelf en besloten geen energie meer te verspillen en te focussen op wat goed was voor ons kind. En dat kon met waar we nu waren beland enkel nog maar door tussenkomst van een bemiddelaar: Onderwijsconsulenten.

Als je gezondheid je tijdelijk in de steek laat, dan is het ook een voorwaarde om zo efficiënt mogelijk met energie en tijd om te gaan. Dat werd dan ook onze voorwaarde om gesprekken te voeren, in het belang van ons kind maar wel met een duidelijk en gericht resultaat waarvoor wij daar zaten. Dat zou ook de kern van de gesprekken moeten zijn: het kind ondersteunen. Maar dat was helemaal niet het doel en dat werd ons snel duidelijk. Die gesprekken gingen enkel over je als ouders verantwoord en opvoedinterventie en dat heeft natuurlijk geen fluit te maken met Passend Onderwijs. Daarmee werd op de stoel van de ouder gezeten en dat heeft niets van doen met de 'kwaal' van het kind. Vol verwondering hebben wij het in eerste instantie aangehoord en geobserveerd. Je verwacht dat je heel gericht een gesprek in gaat. En begrijpelijk dat deze mensen zich de tijd kunnen permitteren om inefficiënte en vaak zinloze gesprekken te voeren, want ook zonder resultaat worden zij betaald. Wij kunnen ons dat niet permitteren.

Los van onze energie en tijd, hebben wij als ouders wel iets anders te doen dan dat geklets zonder dat het wat oplevert. Zoals voor ons kind zorgen en werken. Daar komt bij dat deze mensen voor deze gesprekken voor de opgesoupeerde tijd betaald en of doorbetaald worden, terwijl het ouders vaak verlof en kostbare (onbetaalde) vrije tijd kost. Ja zelfs onze zoon (dan 15 jaar) verbaasde zich over de enorme inefficiënte werkwijze van school, ketenpartners en de hoeveelheid mensen die zich met Passend Onderwijs bezighielden. En ja hij heeft dat gerichte en knopen doorhakken vanuit huis meegekregen en wij hadden het daar met elkaar ook gewoon over. Die gesprekken om de gesprekken te hebben wij dan ook een halt toegeroepen. Lekker gestopt met vrij nemen zonder resultaat te boeken voor ons kind of alleen maar om de keten bezig te houden. Wie het wel fijn vindt, vooral doen, wij waren er klaar mee. Geen oplossing = geen tijd meer voor een gesprek. Er moest wel een Passend Onderwijs-oplossing op tafel komen. En wij kwamen helemaal tot dat inzicht, omdat we door die 'verplichte' gesprekken met school en de 'keten' verder van de oplossing kwamen te staan, het bracht niets voor ons kind. He-le-maal niets. Hoewel, toch wel. Stress.

Als het nu één of twee gesprekjes waren, maar school wilde het liefst dat wij wekelijks zouden aanschuiven. Dan ben je eerder agendavulling dan constructief bezig. In die tijd lag er ook nog geen OPP (Ontwikkel Perspectief Plan). Wettelijk is dat overigens – als deze er al is - voor een OPP op maximaal twee keer per jaar vastgesteld. Dus ouders bij deze, voel je vooral niet verplicht, omdat de school dat wil, vaker aan te schuiven. Het is tenslotte jouw tijd dus school kan zoveel willen. Tenzij jezelf natuurlijk van mening bent dat het nodig is, die regie heb jezelf. Die regie is aan jou en niet aan school.

Zo was het eerste wat de aan ons toegewezen Onderwijsconsulent riep, ‘waar is het OPP?’ Wel, die was er niet, school was daarin in gebreke gebleven. Tja, als je het bestaan daarvan als ouders niet kent, dan kun je hier als ouders ook niet zelf op sturen om je kind daarin beter te begeleiden. Dan ben je aangewezen op de (on)kunde van school en onderwijsprofessionals. En hoewel ons kind zelf een versnelde opleiding volgde, was het school die hierin zelf nogal een traag schoolvoorbeeld gaf.

Een passieve en vooral onwelwillende houding. Het kwam op ons over alsof er ergens al een vinkje was gezet met ‘kansloos’ en ze ons liever kwijt dan rijk waren. De wil om uit de impasse te komen ontbrak. Elk initiatief dat wel in het belang van ons kind was, kwam van ons als ouders. Het was overduidelijk dat voorafgaand aan het OPP de gesprekken vanuit school vooral sturend waren op het indekken van de gemaakte fouten, het schoolbelang, extra gelden scoren en het verantwoorden aan de Inspectie.

Aan tafel

Onder het mom ‘wat jullie kind vraagt valt niet onder de basis schoolzorg’ werden, in onze ogen, de meest vreemde plannen uit de hoed van school getoverd voor een extra geldpotje, bijvoorbeeld door speciale zittafels te organiseren. Dat gunden wij hen van harte, maar dan wel aangeven wat het voordeel daarvan voor ons kind was. Onze vragen hierover bleven onbeantwoord en ook aan onderbouwing bleef het ontbreken. Zo viel het voor ons niet te rijmen dat in een bepaald tafeloverleg, waar wij dan aan deel zouden moeten nemen met ons kind, ook politie aanwezig zou zijn. Wij vonden het nogal een vreemde gang van zaken om oom agent in te schakelen, omdat ons kind last had van chronische oorontstekingen en daarmee gepaarde pijn en concentratieproblemen. Dus kind ziek, je krijgt politie? Toen wisten wij nog niet wat we nu weten.

Maatwerk oplossing = Passend Onderwijs

*“Passend Onderwijs = voor een ziek kind maatwerk leveren.
Kwalitatieve professionals luisteren wel naar het kind, denken
in oplossingen en ondersteunen met onderwijs op maat.
Hoe wel = win-win. Goede onderbouwing en communicatie
helpt daarbij en maakt het positieve verschil.
Zo mooi kan het zijn.”*

Dit om vervolgens later te worden ‘uitgeleverd’ aan Veilig Thuis als ouder die haar kind zou mishandelen en misbruiken. Ik ben eerder een levensbedreiging voor het voortbestaan van dat soort instanties. Als ouders net zo liefdevol zijn als mij, dan hebben zij helemaal geen bestaansrecht. Dus eigenlijk ben ik nu ik het zo opschrijf eerder hun nachtmerrie, haha. Nu ik het zo schrijf kan ik werkelijk mijn lach niet inhouden. Als ouder neem je de volledige verantwoordelijkheid, accepteer je de economische consequentie voortvloeiend uit deze beslissing om er voor je kind te zijn, mede omdat school faalt met Passend Onderwijs leveren en word je door een zogenaamde GI, afkorting van Gecertificeerde Instelling genaamd Veilig Thuis, weggezet als een soort van trol. Het feit dat ze dat niet op waarde kunnen schatten onderschrijft de onkunde en het wantrouwen richting ouders.

Datum regie

Als ouder verwacht ik van school dat als zij over mijn tijd en agenda willen beschikken en ik er niet voor betaald word dit in goed overleg plaatsvindt. Helemaal als zelfstandig ondernemer. Niet voor niets zegt men tijd = geld. En geld zorgt voor brood op de plank en een dak boven het hoofd, jawel voor ons kind. Als je als moeder werkt krijg je op je bord dat je het niet goed doet. Als je thuis bent doe je het niet goed. Nou, in beide gevallen doe ik het niet goed, nou dan doe ik het maar niet goed. Mijn leven, mijn keuze dat laat ik echt niet bepalen door iemand die meent dat hij het beter voor heeft met mijn kind dan ik zelf. Daar ga je als ‘hulpverlener’ bij mij persoonlijk een grens over die ik niet accepteer. Ja, ik voorzie als ouder in de eerste levensbehoefte van mijn kind, dus ja daar ligt dan de prioriteit en beschikbare tijd. Het gewenste ‘speciale’ schooloverleg moest er volgens school komen om tot een plan te komen. Een plan dat ik een week ervoor samen met de ‘gezamenlijke rapportage’ al met mijn kind had opgesteld. Gewoon omdat school te afwachtend was. Dan lukt het mij niet op het opgelegde tijdstip aanwezig te zijn, stel ik voor het via een video-overleg toch door te laten gaan mede omdat er al een praktisch plan voor mijn kind ligt – het is dan mei 2019 - en dan wordt dat geweigerd. Hadden ze mij als zelfstandig ondernemer maar moeten inhuren, dan kan ik het mij wel permitteren op ieder door hen gewenst tijdstip te verschijnen. Zo niet, dan beheer ik mijn agenda. Niet een school en niet een ketenpartner. Simpel.

Het plan dat mijn kind nodig had was ter ‘promotie van ouder partnership’ al naar alle betrokken (schoolbegeleiding, mentor, Leerplicht en Jeugdzorg) gemaild. Een fysieke behoefte van onze kant was er niet. Dat ze van dat plan geen bal snapten dat begrijp ik volkomen. Want wie er ook allemaal aan wilden of moesten schuiven, geen van allen kwamen ze in het door ons opgestelde plan voor.

SCHOOL VETERAAN

Boek Nederlands

 BESTELLEN

E book Engels

schoolveteraan.com

Wij danken met dit boek alle dierbaren die ons in de afgelopen jaren tot steun zijn geweest en hebben bijgedragen om recht op te blijven staan.

En ook bedanken we de mensen die hebben geholpen bij de tot standkoming van dit boek. Zonder jullie was dit boek niet mogelijk geweest.

Dank je wel !

Schoolveteraan vertelt de persoonlijke ervaringen (2017-2020) van een gezin over hun Survival naar (niet) Passend Onderwijs. In die zoektocht liepen ouders samen met hun zoon door de bureaucratie compleet vast. Gevolg: onrecht door onkunde.

Een kind, dat ondanks zijn ziekte in het derde leerjaar van zijn versnelde opleiding weet te slagen op basis van de eigen wil, discipline en zelfstudie. Ziek zijn, slagen en dan toch gedwongen worden te kiezen voor een andere leerweg? Jazeker, vooral door het niet nakomen van verplichtingen en gemaakte afspraken door de school met Passend Onderwijs. Het directe en 'kwalitatieve' resultaat met als gevolg einde mooie schoolcarrière, een intense vertrouwensbreuk en onherstelbaar trauma bij het kind.

Schoolveteraan vertelt ook over hoe een op wantrouwen sturende teamleider van de school, de ouders - zonder enige aantoonbare én feitelijke onderbouwing - weet te beschuldigen van kindermishandeling en -misbruik omdat hij grip wil. De door school gemaakte keuze dient als middel om zichzelf vrij te pleiten van gemaakte fouten en de onkunde met het Passend Onderwijs. Door hooghartigheid van school en ketenpartners worden persoonlijke keuzes én aangegeven grenzen van het gezin niet gerespecteerd. Resultaat: het zieke kind wordt juist gedupèerd. Het kind ontsnapt aan Staatsontvoering van de Nederlandse Jeugdzorg, maar wordt wel gedwongen - ziek of niet - naar school te gaan. Kind ervaart dit als Schoolslavernij. Onacceptabel vindt het gezin.

Met het boek **Schoolveteraan** wil het gezin een boodschap tot zelfreflectie afgeven aan het onderwijsveld en laten zien welke gevolgen keuzes teweegbrengen. Ook drukt het ouders en hun kinderen op het hart vooral zelf de regie te houden, zodat zij niet net als dit gezin, als criminelen worden behandeld. En vooral om vaker **NEE** te zeggen totdat er wel een win-win voor het welzijn van hun kind is bereikt. Dit begint met wederzijds respect, acceptatie en communicatie, de expertise van de auteur Diana Stroeven, tevens moeder van Schoolveteraan.

Ontwerp boekomslag
Erik Roukens Groove Graphics

ISBN 9 789083154701

9 789083 154701